

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

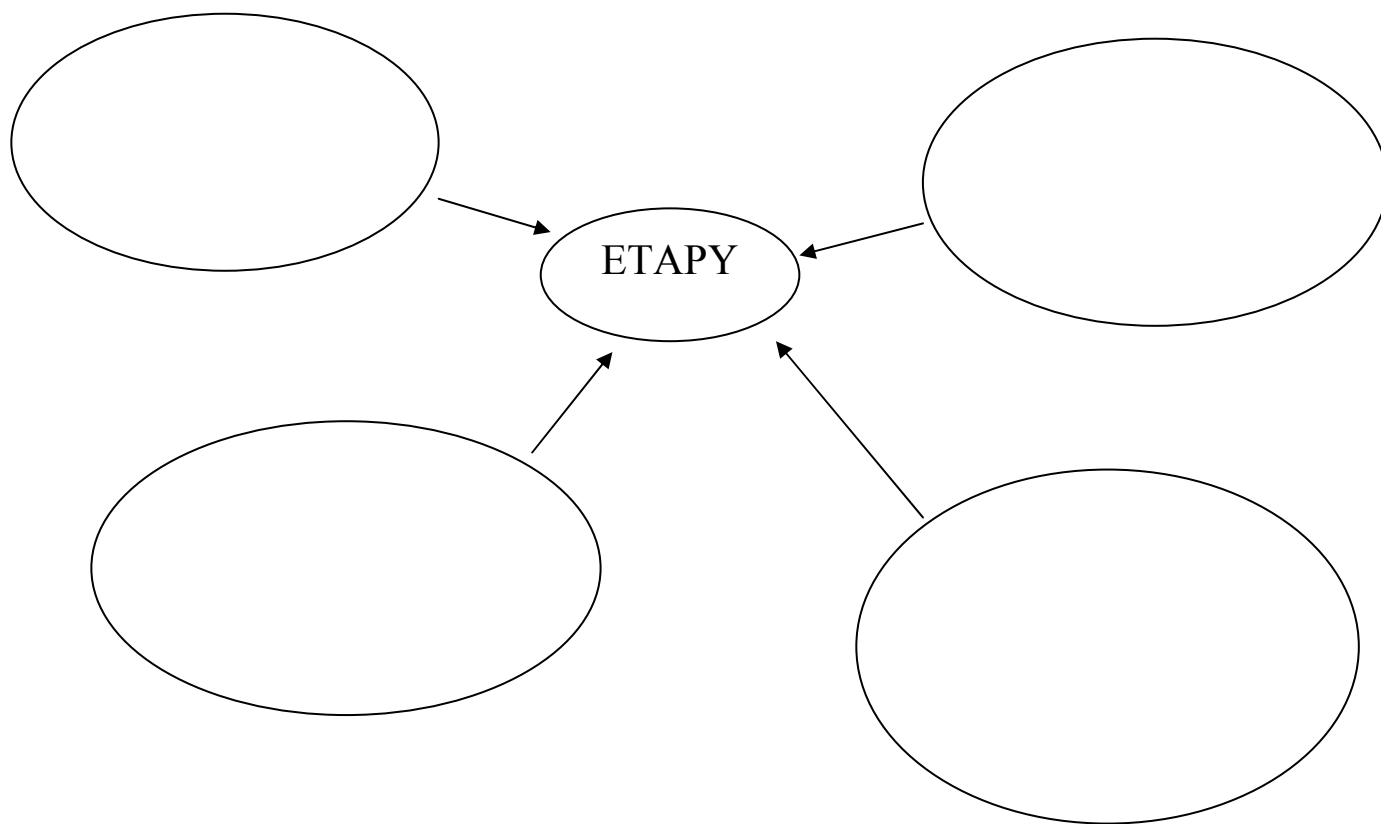

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Název materiálu	10 - Poválečná próza
Identifikátor	CZ.1.07/1.5.00/34.0597
Předmět	Český jazyk a literatura
Ročník	4. ročník
Obor, Kód	Obchodník, 66–41–L /008, Operátor oděvní výroby, 31-43-L/004
Anotace	Pracovní list je zaměřen na autory píšící bezprostředně po válce. Výňatek je věnován dílu Němá barikáda od J. Drdy.
Autor	Mgr. Dana Vlasáková
Jazyk	čeština
Očekávaný výstup	Student se orientuje v literárně historickém kontextu, správně provede rozbor textu z hlediska literárněvědného.
Klíčová slova	Próza, Jan Drda, Egon Hostovský, Julius Fučík
Druh výukového zdroje	Pracovní list
Typ interakce	kombinované
Cílová skupina	student
Stupeň a typ vzdělávání	střední odborné
Věková skupina	17-19
Datum vytvoření	11.10. 2012

1. Zopakujte si rozdělení české literatury na 4 etapy

Poválečná próza vychází bezprostředně po válce, do tisku se dostávají díla, která za války vycházet nemohla. Dominantními tématy byla oslava konce války, prostředí války, boje na barikádách, okupace a dokumentární texty. Mezi představitele patří Jan Drda, Jiří Weil, Egon Hostovský a Julius Fučík.

2. Spojte správně autora s charakteristikou

JAN DRDA

český komunistický spisovatel a novinář, účastnil se odboje, byl zatčen gestapem a popraven, ve věznici sepsal dílo **Reportáž psaná na oprátce** (zobrazuje den po dni v pankrácké věznici), po válce se stal symbolem levicových novinářů a spisovatelů

JULIUS FUČÍK

autor židovského původu, který během války odešel do emigrace, po roce 1948 opět emigroval, autor psychologicky laděných románů o emigrantech v USA – dílo **Cizinec hledá byt**

EGON HOSTOVSKÝ

český spisovatel a novinář, který po roce 1948 upadl v nemilost socialistickému schematismu a stal se předním autorem ideologické prózy u nás – např. **Němá barikáda**. Je i autorem knih pro děti.

3. Pracujte s textem

Jan Drda – Němá barikáda – Vyšší princip

V neohrabaných, špatně žehlených šatech venkovského střihu, obličej zdolíčkovatělý obrovskými jizvami po černých neštovicích, s aktovkou věčně *zatěžklou klasiky*, z nichž citovával dlouhé odstavce, opojen krásou textu a zapomínaje na svůj *krákoravý hlas*, byl pro své septimány figurkou krajně komickou. A třebaže pro svůj zevnějšek sváděl k přezdívkám tak mnohým a trefným, i na této škole jej pokřtili tak, jako na všech předešlých, jimiž za dvacet let své učitelské činnosti prošel.

„Vyšší princip“, říkali mu hned třetího dne, jakmile prožili pár čtvrthodinek jeho nadšených výkladů v hodinách latiny a řečtiny, a tento *přídomek* za krátký čas docela překryl jeho občanské jméno.

„Vyšší princip... ehm... mravnosti, jež si musíte osvojit, studenti, vám prostě nedovolí počínání tak směšně podlé, jako jest opisování od sousedů,“ pravil toho dne nad modrofialovými sešity latinských komposic. Tak soustředěně promýšlel v posledních dnech jednotlivé věty úkolu, jímž chtěl v této septimě uzavřít celoroční práci, že ostatní svět, třeba pln strašných událostí, míjel bez povšimnutí jeho sluch i jeho ducha. Leč právě když zvedal kostnatý, inkoustem věčně potřísněný ukazovák, se starodávnou důstojností ohlašuje, že bude diktovati první větu, enuntiationem primam, ozvalo se nervosní zaklepání, a úzkou škvírou dveří chvatně přivíraných vešel ředitel ústavu. Dusil se nějakým strašným přetlakem, zhroutil se zády na dveře, jako když přemáhá mrtvičnatý záchvat, a mdlým mávnutím ruky naznačil žákům, aby zůstali sedět.

„Ó, Spartáné, já spěchám od Thermopyl!“ zašeptal septimán Ryšánek svému sousedu Moučkovi, snaže se vtípem potlačit vnitřní vzrušení, které ho v tu chvíli rozrazilo. Ale Moučka, bledý, znervosnělý náhlou předtuchou, docela přeslechl kamarádovu průpovídku. Bezúčelně namočil pero, a stejně nesmyslně je položil nad horní okraj sešitu. Násadka se začala kutálet po čisté stránce, třísníc ji při každé obrátce mokvavou černou stopou.

„Havelka... Moučka... Ryšánek... pojdte se mnou,“ ozval se ředitelův hlas, vysílený rozrušením. Kolega Vyšší princip, jehož zdvižený prst, *připravený k diktandu*, ustrnul při tomto překvapení v nepřírozené poloze, se důrazně ohradil:

„Pane řediteli, chystáme se právě k latinské komposici... a tu z vyššího principu... nepřítomnost právě těchto žáků...“

Tři septimáni zmateně vstali, chraستice učením. Rozhlíželi se po kamarádech, jako by hledali znamení svého příštího osudu, a všem stejně tanula na mysli ostrá vzpomínka na včerejší pošetilou debatu na plovárně.

Ryšánek, neúnavný hovorka třídy, utrousil tichou poznámku:

„*Tak zas jedna kóna v suchu!*“

Řediteli bylo nesnesitelné prodlévat dál ve třídě. Rychle vyšel na chodbu. Ale kolega Vyšší princip, rozrušen představou, že právě tři z velmi dobrých žáků, na jejichž latinské formulace byl s dětskou žíznivostí zvědav, budou nepřítomni, se rozběhl za ním, zjištěně gestikuluje.

V této vteřině pohlédli septimáni Havelka, Moučka a Ryšánek, přistupující už ke dveřím, svému osudu naplno do tváře. Průhledem dveří bylo vidět, jak proti velkému světlému oknu chodby stojí tři muži v kožených šedozelených kabátech. Moučka se ohlédl do třídy, celou ji objal úpěnlivými očima, jako by nepřipraven prosilo náповěd na strašnou otázku. Na čele mu vyrazily zřetelné krupičky potu. Franta Havelka, jenž sedával v první lavici, se ještě jednou rozběhl k svému místu, vyděšeným, zrovna nepřičetným pohybem zašoupl víčko kalamáře, a zas se vrátil k Ryšánkovi, který už sahal na kliku. Bez ohlednutí. Bez rozloučení.

Když za nimi zaklaply dveře, všem zbývajícím septimánům přejel po zádech mrazivý dráp hrůzy. *Neboť byl červen 1942.*

Kolega Vyšší princip se vrátil do třídy za pět minut. Nohy se pod ním chvěly, že sotva došel ke katedře. Zhroutil se na židli, sevřel své obrovské vypouklé čelo kostnatými prsty, a dočista přejinačeným, dětsky naříkavým hlasem tiše bēdoval: „Neslýchané... Neslýchané!“

Pak se přece jenom vzmužil, a pohlédnuv do očí své třídy, zkamenělé zlou předtuchou, chraplavě koktal:

„Vaši... vaši... spolužáci... byli zatčeni... Jaké... absurdní... nedorozumění... moji... moji žáci...“

O sedmé večer pouliční rozhlas, jenž rozkřikoval jména těch, kdo byli toho dne zastřeleni pro schvalování atentátu, vyslovil hroznou jistotu: František Havelka, Karel Moučka, Vlastimil Ryšánek.

„Mlčky, neschopni pronést jediné slovo, sešli se profesori už po sedmé ranní ve sborovně. Červnové slunce padalo na desku konferenčního stolu. Rozptýlený prach zlátl v jeho proudech. Dvacet lidí, docela vykořeněných hrůzou, se v něm potácelo jak v nejstrašnější tmě. Příchod každého dalšího násobil jejich bezmocnost. Češtinář Kaltner, černovlasý chlapík chmurného vzezření, jenž psával vlastenecké rýmováčky k osmadvacátým říjnum, přecházel mezi okny, přerušuje svým tělem ten sluneční proud. Najednou popadl židli, zády obrácen k oknům, rukama sevřel její lenoch, hledaje oporu pro myšlenku, která při tom přecházení uzrála pod nízkým čelem, a napůl podoben přeludu, nezřetelný pro zátopu ranního slunce, která ho oblévala a do níž nebylo možno pro oslnění pohledět, začal hystericky křičet:

„To máte z té vaší *masarykovštiny*! Postřílejí nás všechny! Tak jako v Táboře!“

Ředitel ústavu slabě záúpěl, přemáhaje srdeční záchvat. Ostatní byli tiši. I dech se v nich zastavil, jako by už bylo po ortelu. Jenom profesor dějepisu, kulatohubý tichošlápek, nabral odvalu k řeči. Vytáhl z aktovky čtvermo přeložený arch papíru, rozložil jej na stolní desku, a hlasem, jehož navyklost sladkost nemohl setřít ani strach, prohlásil:

„Páni kolegové, považuji za nezbytné, abychom neprodleně poslali projev upřímné loyality panu státnímu tajemníku a panu ministru Moravcovi. Dovolil jsem si jej nastylisovat...“

Do strašného ticha četl dvacet řádek, plných podlosti a devotnosti. Pak rozšrouboval plnicí pero, posunul papír před nejstaršího člena sboru a úslužným gestem ho vybídl k podpisu. Profesor náboženství, sedmdesátiletý stařec, jenž bůhví kolik roků přeluhoval, vzal papír do rozřesených prstů a důkladně přeslabikoval text, odděluje slabiku od slabiky. Když byl hotov, upustil papír na stůl.

„Jsem starý muž. Na sklonku života už nebudu lhát...“

I bylo rozhodnuto, že náhradou za tento akt je třeba pronést k žákům postižené septimy projev, jenž odsoudí zvrhlost činu jejich kamarádů, a jenž bude patřičně zaprotokolován v třídní knize.

„Ale kdo to má prokristapána udělat?“

Češtinář i dějepisec řekli jedněmi ústy:

„Samozřejmě profesor třídní!“

Oddechli si všichni, které to břímě minulo. Vyšší princip mlčky, soustředěně pozoroval klouby svých sepjatých rukou. Třídním septimy byl on.

Jako kdyby bylo prázdno za těmi dveřmi s číslicí VII.

Kde je to nepřestávající hučení včelího roje, jemuž byly ještě včera česnem? Kolega Vyšší princip otevírá dveře své třídy. Ale ti, kteří mu ze školních lavic vstávají vstříc, jsou docela jiní než včera. Jen po obrysech je matně rozlišuje, jen po navyklém zasedacím pořádku, který nosí v hlavě. Neboť té noci každý z nich přešel přes řeku Acheron, doprovázeje ty tři, jejichž místa jsou prázdná.

Posadili se jako stroje, když on dosedl za katedru. Ne třída. Už ne společenství. Každý z nich sám, oddělen vlastní skořápkou strachu. Či nenávisti?

„Žáci,“ řekl jim, ale hlas se mu zadrhl už na prvním slově. Nemohl ani vydechnout. Vstal, aby si uvolnil hrudník. V ubohém zmačkaném sáčku starého mládence, s kalhotami vyboulenými na kolenou, ošklivě zdřobaný neštovicemi se postavil na samý kraj stupínku.

„Žáci,“ vykotal po druhé, škrtě se v límečku, „profesorský sbor mne pověřil abych... ehm... včerejší... smutnou událost... uvedl... na pravou míru... S hlediska... vyššího principu mravního...“

V tu vteřinu se k němu zvedlo dvacet párů očí. Jako by ta stará, častým užíváním znevážená fráze najednou nabyla nové, strašné chuti a tvaru. Jako by byla nepřítelstvím, které pokládá mezi ně a sebe. Anebo... S největším úsilím popadl dech. A potom náraz, s chvatem tonoucího, jenž se bojí, že bude zahlcen a nedořekne, vykřikl na své žáky:

„S hlediska vyššího principu mravního... vám mohu říci jenom jedno: *vražda na tyranu není zločinem!*“

Tou jedinou větou se zbavil všeho napětí a zmatku. V hlavě se mu rozjasnilo, s nesmírnou přesností a podrobností rozeznával každého z těch dvaceti, které vedl už od kvinty a jejichž oči teď visely na jeho ústech: dobráky, zarputilce, úskočníky, chlapce čestné a mírné vedle divochů a ulejšáků, tvrdohlavce, šplhouny i pomalé, těžkopádné dřiče a nemotory. Dost možná, že právě mezi nimi je ten, kdo udal Ryšánka, možná, že nějaké drobné příkoří, nedorozumění nebo nepostřehnutelná nenávist přinese nové úděsné ovoce. Leč přes to všechno: kterému z nich je možno lhát do očí? Popadla ho žízňavá potřeba, zrovna před těmito chlapci říci větu, kterou už od včera v sobě přemáhal, kterou div nevyslovil ráno ve sborovně, s kterou se musel svěřit stůj co stůj. Pomalým, tichým, uvnitř klidným hlasem řekl své třídě, vydávaje se jí docela do rukou:

„Také já... schvaluji atentát na Heydricha!“

Cítil, že bylo vyřčeno všecko. Obrátil se proto ke katedře, usedl a začal zapisovat do třídní knihy. Ale sotva se dotkl perem stránky, ozval se z lavic povědomý hluk. Vyšší princip zvedl pomalu oči ke své třídě. Dvacet septimánů stálo před ním v pozoru, se zdviženými hlavami, s očima planoucíma.

a) shrňte obsah ukázky

b) vysvětlíte všechna slova a slovní spojení označená kurzívou

c) charakterizujte učitele septimánů

d) co byste řekli o jazykové složce? která slova již dnes můžeme nahradit modernějším typem? najdete gramatickou chybu?

Použitá literatura

DRDA, J.: *Němá barikáda*. Státní pedagogické nakladatelství, Praha. 1956